

עפ"ת (ירושלים) 37630-06-25 - אחמד מסודי נ' מדינת ישראל

עפ"ת (ירושלים) 37630-06-25 - אחמד מסודי נ' מדינת ישראל מחוזי ירושלים

עפ"ת (ירושלים) 37630-06-25

אחמד מסודי

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[17.07.2025]

כבוד השופט מרדכי כדורי

מפרקליטות מחוז ירושלים

ע"י ב"כ עו"ד עבדאת קוסי

ע"י ב"כ עו"ד ג'ני אבני

החלטה

לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה בירושלים (כב' השופט ש' זוכוביצקי-אורי, ס' נשיא) מיום 9/3/2025, שניתנה בתיק תת"ע 45-11-24, בה דחה בקשה שהגיש המבקש לביטול פסק דין שניתן נגדו בהעדר התייצבותו.

הרקע:

- נגד המבקש הוגש כתב אישום בו יחסה לו אשמה של נהיגה בזמן פסילה ברכב לגביו ניתנה הודעת איסור שימוש. הנאשם לא התייצב לדיון שהתקיים בבית המשפט קמא ביום 10/11/2024. בהיעדר התייצבותו ראה אותו בית המשפט כמודה בעובדות כתב האישום, הרשיע אותו וגזר את עונשו.
- ביום 14/2/2025 הגיש מבקש בקשה לביטול פסק הדין. התצהיר התומך בבקשה נערך על ידי בא כוחו דאז, עו"ד גית שוכרי, ובו טען כי ביום הדיון נעדר מעבודתו בשל מצב רפואי. עוד טען כי אם היה מודע למועד הדיון הנכון היה מגיש בקשת דחייה, אולם, הוא רשם ביומנו בטעות כי הדיון קבוע ליום 16/1/2025. עוד לדבריו, סמך על כך שעו"ד חלאילה יגיש הודעה על ייצוג ובקשה לדחיית הדיון. גזר הדין, כך הצהיר, ניתן בנסיבות הקשורות אליו כמייצג, ולא למבקש.
- בהחלטתו מיום 9/3/2025 דחה בית המשפט קמא את הבקשה. נקבע, בתמצית, כי: המבקש לא הוכיח שמצבו הרפואי לא אפשר לו להגיש בקשת דחייה; טעות או בלבול במועד הדיון לא מצדיקים ביטול פסק דין שניתן בהיעדר; לא פורטו על ידי המבקש טענות המבססות עיוות דין; אין הסבר לשיהוי הרב שחל בהגשת הבקשה - שלושה חודשים לאחר שניתן פסק הדין.

4. המבקש, שלא השלים עם החלטת בית המשפט קמא, הגיש ביום 8/6/2025 בקשה לעיון חוזר, הפעם באמצעות בא כוחו הנוכחי. הבקשה נדחתה ביום 15/6/2025. למחרת היום שב המבקש והגיש בקשה נוספת לבית המשפט קמא, בה עתר לקבוע דיון בבקשתו לעיון חוזר. בקשה זו נדחתה ביום 15/6/2025, תוך שהובהר כי ככלל, בית המשפט לתעבורה לא נדרש לקיים דיון בעל-פה בבקשה לביטול פסק דין.
5. בהמשך לאמור, ביום 17/6/2025 הגיש המבקש ערעור לבית משפט זה. בו ביום נקבע כי הערעור הוגש לאחר שחלף המועד להגשתו. לענין זה צוין כי ההחלטה הדוחה את הבקשה לביטול פסק הדין הומצאה למבקש עוד ביום 10/3/2025, וכי המועד הקובע לצורך הגשת ערעור הוא המועד בו ניתנה ההחלטה אותה מבקשים לתקוף, ולא מועד ההחלטה בבקשה לעיון חוזר.
6. בעקבות זאת הגיש המבקש ביום 2/7/2025 את הבקשה שלפניי. תמצית טיעוני הצדדים:
7. בבקשה טוען ב"כ המבקש כי הערעור הוגש בתוך המועד להגשתו, שכן רק ביום 10/5/2025 נודע לו על החלטת בית המשפט קמא. עוד נטען על ידו כי הכלל בפסיקה הוא שהנטל המוטל על המבקש הארכת מועד בפלילים אינו כבד במיוחד, ושכל שעליו להראות הוא כי קיים טעם ממשי המניח את הדעת למתן ארכה; וכי לסברתו בית המשפט קמא טעה טעות "גלויה ובולטת על פני החלטתו", כלשונו, בעת שדחה את בקשותיו.
8. המשיבה מתנגדת לבקשה. לעמדתה, אין בסיס לטענת המבקש בדבר מועד המצאת החלטת בית המשפט קמא לידי; אין לתקוף החלטה בדרך של הגשת בקשה לעיון חוזר, אלא בדרך של הגשת ערעור; ולא נפל כל פגם בהחלטת בית המשפט קמא.
- דיון ומסקנות:
9. כאמור, הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה על יד המבקש באמצעות בא כוחו דאז, עו"ד גית שוכרי, מטעמו הוגש לתיק יפוי כוח עוד ביום 16/1/2025. על פי רישומי מערכת נט-המשפט, החלטת בית המשפט לתעבורה מיום 9/3/2025 הומצאה לעו"ד שוכרי עוד ביום 10/3/2025. טענת המבקש כי ההחלטה הומצאה לו במועד מאוחר יותר נדחתה.

10. כפי שנפסק, בעל דין שאיחר בהגשת הערעור נדרש להצביע על "טעם ממשי" המניח את הדעת לאיחור. על אף נטייתו של בית המשפט שלא להחמיר עם נאשם שהתעכב בהגשת ערעור, עליו להימנע מלהיעתר לבקשות להארכת מועד חדשות לבקרים, באופן שיביא לזילות הוראות החוק ולפגיעה באינטרס של הצד שכנגד וביכולתו של בית המשפט לפעול ביעילות. הפסיקה עמדה על כך שגם בדין הפלילי סדר הדין אינו "המלצה" או "רשות" בלבד. בקשה להארכת מועד להגשת ערעור תיבחן תוך עריכת איזון בין שיקולים שונים העומדים על הפרק בכל מקרה ומקרה. בין היתר, על בית המשפט לבחון את הנימוקים לאיחור בהגשת הערעור, את פרק הזמן שחלף מאז המועד האחרון להגשת הערעור, את השאלה האם המערער מיוצג באמצעות עורך-דין, את הסיכויים הלכאוריים לכך שהערעור יתקבל, את האינטרס הציבורי בהכרעה בהליך ואת חשיבות הזכויות העלולות להיפגע אם לא תינתן ארכה (ראו: ע"פ 5787/20 מזרחי נ' מדינת ישראל, 31/8/2020; בש"פ 660/16 פלוני נ' מדינת ישראל, 31/1/2016; ע"פ 4946/07 מקלדה נ' מדינת ישראל, 19/2/2009).

11. בחינת השיקולים האמורים במקרה זה מביאה לדחיית הבקשה:

א. אין בפי המבקש טעם כלשהו, לא כל שכן טעם ממשי, לכך שלא הגיש את הערעור במועד הקבוע לכך. אכן, המבקש הגיש לבית המשפט קמא בקשה לעיון חוזר, כחודש וחצי לאחר שחלף המועד להגשת ערעור. אולם בכך אין כדי לדחות את המועד להגשת ערעור. כפי שצוין לעיל, המועד האמור נמנה ממועד ההחלטה אותה מבקש המערער לתקוף, ולא ממועד מתן ההחלטה בבקשה לעיון חוזר.

ב. הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור הוגשה באיחור מופלג, למעלה מחודשיים וחצי לאחר חלוף תקופת הערעור.

ג. המבקש יוצג ומיוצג באמצעות עורכי-דין שסדרי הדין נהירים וידועים להם היטב.

ד. טענות המבקש אינן מבססות מסקנה כי סיכויי הערעור גבוהים. ההפך הוא הנכון, נראה כי סיכויי הערעור נמוכים למדי.

ראשית, המבקש לא מתמודד בבקשתו עם קביעתו המבוססת של בית המשפט קמא לפיה טעות או בלבול לא הוכרו בפסיקה כנימוקים המצדיקים ביטול של פסק דין שניתן בהיעדר. אוסיף ואומר, כי בנסיבות בהן הסיבה למחדלו של המבקש מלהתייצב לדיון נעוצה בכך שרשם ביומנו מועד שגוי, כנטען על ידו, אין משקל רב לטענתו כי שהה באותו מועד בחופשת מחלה.

שנית, כפי שקבע בית המשפט קמא, בתצהיר התומך בבקשה לביטול פסק דין לא פורטו טענות עובדתיות שיש בהן לבסס הנחה כי נגרם למבקש עיוות דין. אמנם, לבקשתו צירף המבקש תצהיר מטעמו, בו טען כי המשיבה החליטה לשלול את רישיונו בשירות, מבלי שערכה לו שימוע, וכי מעולם לא נמסרה לו הודעה על כך שרישיון הנהיגה שלו נפסל. ברם אין בטענותיו אלה כדי לסייע בידו. ראשית, מדובר בטענות שלא נטענו בבקשתו לביטול פסק דין. שנית, על מנת לבסס עילה של עיוות דין היה על המבקש להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, כשהם נתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, 25/3/2018). בפי המבקש אין אלא טענות ערטילאיות וסתמיות, שאינן מפורטות כנדרש ואינן מגובות באסמכתאות. שלישית, כפי שנפסק, ככלל, נהג הטוען כי פסילה מנהלית שהוטלה עליו פגומה בשל הפרת זכות הטיעון, צריך להעלות טענה זאת בדרך של תקיפה ישירה (רע"פ 4398/99 הראל נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 637, 651). המבקש לא פירט בתצהירו קיומן של נסיבות מיוחדות שמנעו ממנו לעשות זאת.

ה. הבקשה לא מצביעה על כך שקיים אינטרס בעל חשיבות ציבורית להכריע בהליך, ולא על כך שקיימת זכות בעלת חשיבות ממשית העלולה להיפגע אם לא תינתן הארכה המבוקשת.

התוצאה:

12. כיון שהמבקש לא הצביע על נימוק המצדיק להאריך את המועד להגשת הערעור, הבקשה נדחת. בהתאם, נמחק הערעור שהוגש.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשפ"ה, 17 יולי 2025, בהעדר הצדדים.